

[Gregersen.]

at formulere paragrafferne, som man f. eks. gør det i forslag til lov om tillægsindkomstskat, hvor man skriver: personer, der er ubegrænset skattepligtige til staten o. s. v.

Det er et meget stærkt udtryk, men det dækker faktisk socialdemokraternes mening. (H. C. Hansen: Det er et gammelt udtryk!). Ja, det er muligt, men derfor kan det godt dække. Socialdemokratiet har en cand. polit., der rejser rundt i landet for øjeblikket med den specielle opgave, jeg vil ikke sige at rakke os til, men i hvert fald at bekæmpe os, og han sagde forleden ved et møde, at skatterne var ikke nær store nok endnu; vi skulle have endnu højere skatter, for det var den eneste måde, hvorigennem kulturen kunne bringes ud til folket. Altså, det synes at være hensigten, at alle indtægter efterhånden skal samles i en fælles pulje, som derefter skal gives tilbage, sådan som rigsdagen og regeringen nu kan finde sig tilrette dermed. Det ligger år tilbage, da professoren skrev disse ord. Vi er ikke ved vejs ende, men vi stamper trøstigt fremad, og med en fører som den højtærede finansminister vil vi nok nå den tid.

Jeg advarer i lighed med det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard stærkt imod, at vi glider videre ad beskatningsvejen, og jeg tror på, at det ærede medlem hr. Jensen-Broby har ret i, at der kunne spares meget store beløb på finansloven. Jeg forudser, at den dag snart vil komme, da, som cand. polit. Harald Martinsen skriver, vi i stedet for at stå overfor en inflationsperiode står overfor en depressionsperiode. Jeg har mange gange stillet det spørgsmål her i tinget: Hvad vil man gøre den dag, vi får en krise af lignende art, som vi havde i 1930'erne, og så står med et offentligt budget på 5 milliarder? Jeg tilråder, som også Harald Martinsen gør det i sin artikel, at man begynder at tage denne side af sagen med ind i sine overvejelser og i stedet for at skrue skatteskruen opad skærer ned på de offentlige budgetter. Som det ærede medlem af venstre hr. Thisted Knudsen har sagt: vil man have færre skatter, så gives der kun een udvej, at stille færre og mindre krav til de offentlige kasser.

Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at i 1933—34 havde vi også en krise, og da var statens budget kun på 750 mill. kr. I 1945—46 var statens udgifter fordoblet til

1 467 mill. kr.; men i de sidste 6 år fra finansåret 1945—46 og til nu har man lagt omtrent 2 000 mill. kr. til. Det er ikke en langsomt fremadskridende bevægelse, men disse sidste 6 år har mere end fordoblet statens budget, og derfor er der så meget større grund til at advare.

Det var også det, det ærede medlem hr. H. C. Hansen pegede på i sin tale ved tillægsbevillingslovsforslaget, hvori han vendt mod venstre sagde: venstre påstod, at vi havde gjort det 791 kr. dyrere for en familie at eksistere, men venstre har gjort det endnu bedre, idet de på et eneste år gennem skatter har gjort det 1 100 kr. dyrere for en familie at eksistere. (Afbrydelse af H. C. Hansen). Ja, det ærede medlem har nævnt både de 791 kr. og de 1 100 kr. pr. familie, det første tal for den periode, da socialdemokratiet dannede regering, og det sidste tal for det første år af denne regerings tid.

Vi vil med den begrundelse, at skatterne er kommet altfor højt op, og at disse udgifter, som man anser for at være nødvendige, må kunne indvindes ved besparelser, ikke medvirke til dette lovforslags gennemførelse, og det samme gælder forslag til lov om en tillægsindkomstskat for skatteåret 1952—53.

Alfred Jensen: Jeg er enig med det ærede medlem hr. H. C. Hansen i, at det er ret fortvivlede forhold, hvorunder denne skatte-debat skal foregå. Det forekommer også mig, at det var en mager fremsættelsestale, og at forholdene er ret uheldige for debatten i dag. Bedre bliver det naturligvis ikke, når formanden ser sig nødsaget til at springe i dagsordenens punkter, så man faktisk ikke ved, hvad der er 1., 2. og 3. sag på dagsordenen. Det giver ret urimelige arbejdsvilkår for tingets medlemmer, dels for dem, der skal deltage i debatten, dels for dem, der ønsker at overvære debatten og få det hele med.

Efter at det er sagt, er der ikke ret meget mere, jeg er enig med det ærede medlem hr. H. C. Hansen om. Det forekommer mig ikke at være så særdeles nødvendigt at efterlyse, hvordan regeringens økonomiske politik er; det fremgår jo af de forslag, der er fremsat, at man ønsker at videreføre den politik, som det ærede medlem og hans parti har et meget stort medansvar for. Regeringen ønsker at skaffe dækning for de militære